

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 07, 2020

Nummer 7, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2020:1728](#) 02-04-2020

Bergen op Zoom/handhaving

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:2111](#) 13-03-2020

Limburg/Nbw-vergunning

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:2120](#) 11-03-2020

Groningenveld, gaswinning, schadevergoeding vanwege aardbeving, bewijsvermoeden artikel 6:177a BW

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1071](#) 15-04-2020

ANVS/verzoek openbaar maken milieu-informatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1081](#) 15-04-2020

Westerkwartier/omgevingsvergunning voor afwijken van bestemmingsplan voor intensieve veehouderij

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1064](#) 15-04-2020

Moerdijk/bestemmingsplan 'Kadedijk naast nummer (...)'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1069](#) 15-04-2020

Landerd/omgevingsvergunning milieu

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1076](#) 15-04-2020

Noord-Holland/beheerplan 'Eilandspolder'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:993](#) 08-04-2020

Minister van I en W/beroep tegen niet tijdig nemen van besluit op verzoek om handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1020](#) 08-04-2020

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing betreffende bestemmingsplan 'Hoek van Holland – Buitengebied'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1019](#) 08-04-2020

Rotterdam/bestemmingsplan 'Hoek van Holland – Buitengebied'

Annotatie

[Geen legalisatie die in de weg staat aan tegemoetkoming in planschade bij aanleg buitenterras bij horecagelegenheid](#)

mr. dr. G.M. van den Broek

RECHTSPRAAK

Noord-Holland/beheerplan ‘Eilandspolder’

Beroep tegen een beheerplan is mogelijk voor zover het gaat om handelingen die in dat beheerplan worden uitgezonderd van de vergunningplicht als bedoeld in artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998.

Casus

Het college van GS heeft een beheerplan vastgesteld voor het Natura 2000-gebied Eilandspolder. Appellanten hebben beroep ingesteld tegen delen van het beheerplan, die gaan over activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken en tegen delen die gaan over bestaande dammen en bruggen in het gebied.

Rechtsvraag

Tegen welke delen van het beheerplan kan beroep worden ingesteld?

Uitspraak

In paragraaf 5.1 van het beheerplan staat dat de huidige activiteiten zijn ingedeeld in vier categorieën. Categorie 1 betreft de activiteiten die door de vermelding in het beheerplan zonder specifieke voorwaarden op grond van artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998 worden vrijgesteld van de Nbw-vergunningplicht. Categorie 2 betreft de activiteiten die door de vermelding in het beheerplan met specifieke voorwaarden op grond van artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998, worden vrijgesteld van de Nbw-vergunningplicht. Categorie 3 betreft de Nbw-vergunningplichtige activiteiten, die (afzonderlijk) vergund blijven. Volgens de omschrijving gaat het hierbij om activiteiten die niet door vermelding in het beheerplan worden vrijgesteld van de Nbw-vergunningplicht en waarvoor de reeds verleende Nbw-vergunningen blijven gelden. Categorie 4a en 4b, ten slotte, betreffen de overige onderzochte activiteiten.

De Afdeling stelt vast dat, gelet op de hiervoor beschreven systematiek van het beheerplan, uitsluitend de indeling van een activiteit in categorie 1 of 2 maakt dat die activiteit in het

beheerplan expliciet is beschreven als handeling die de instandhoudingsdoelstellingen niet in gevaar brengt, en die daardoor is uitgezonderd van de vergunningplicht als bedoeld in artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998. Bij de bespreking van de beroepsgronden zal hierna daarom nagegaan worden in hoeverre deze betrekking hebben op activiteiten in categorie 1 of 2.

De Afdeling stelt vast dat de voormelde tekst op p. 126 van het beheerplan een beschrijving is van de betekenis die het PAS, de passende beoordeling die ten grondslag ligt aan het PAS en artikel 3a van het Besluit volgens verweerders hebben voor activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken. Met deze tekst worden die activiteiten echter niet expliciet beschreven als handelingen die de instandhoudingsdoelstellingen niet in gevaar brengen en die daardoor zijn uitgezonderd van de vergunningplicht als bedoeld in artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998.

De conclusie is dat het beroep, voor zover dat is gericht tegen delen van het beheerplan die gaan over activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken, is gericht tegen delen van het beheerplan waartegen geen beroep bij de Afdeling kan worden ingesteld.

De door de verweerders gemaakte beoordeling heeft er wel toe geleid dat 'bestaande dammen en bruggen' zijn vermeld onder categorie 2 in paragraaf 5.2 van het beheerplan. Dit kan naar het oordeel van de Afdeling, gelet op de hiervoor uiteengezette systematiek van het beheerplan en in aanmerking genomen dat alleen handelingen kunnen worden vrijgesteld van de vergunningplicht en dat het aanleggen van de werken door de verleende vergunning gedekt blijft, niet anders worden gelezen dan dat het gebruik van de werken voor agrarische activiteiten, expliciet is beschreven als handeling die de instandhoudingsdoelstellingen niet in gevaar brengt als bedoeld in artikel 39, tweede lid, van de Nbw 1998 en daardoor is uitgezonderd van de vergunningplicht als bedoeld in artikel 19d, tweede lid, van de Nbw 1998. Voor zover het beroep van de stichtingen tegen dat gebruik is gericht, is de Afdeling bevoegd om daarvan kennis te nemen en kan zij het inhoudelijk beoordelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1076

Zaaknummer: 201701250/1/R2

Wetsartikelen: 19a Nbw 1998, 19d lid 2 Nbw 1998 en 39 lid 2 Nbw 1998

RECHTSPRAAK

Bergen op Zoom/handhaving

Het college heeft op basis van de emissiemetingen terecht geconcludeerd dat de emissiegrenswaarde voor benzeen wordt overschreden.

Casus

Last onder dwangsom vanwege overschrijding van de emissiegrenswaarde voor benzeen door asfaltcentrale. Verzoek om voorlopige voorziening hangende bezwaar.

Rechtsvraag

Zijn de verrichte metingen voldoende representatief om op basis daarvan te kunnen oordelen dat de emissiegrenswaarde voor benzeen uit artikel 2.5 van het Activiteitenbesluit wordt overschreden?

Uitspraak

Uit artikel 2.5 van het Activiteitenbesluit kan de volgende voor dit geval relevante norm worden afgeleid: wanneer de totale massastromen van benzeen naar de lucht, vanuit alle puntbronnen in de inrichting en onder normale procesomstandigheden, gedurende één uur hoger is dan 2,5 g/uur, mag de emissieconcentratie van de benzeen per puntbron niet hoger zijn dan 1 mg/Nm³.

Uit de emissiemetingrapporten blijkt dat de emissie van benzeen op 25 september 2018 en 28 augustus 2019 is gemeten op de puntbron 'schoorsteen asfaltoven'. De metingen en daarop volgende laboratoriumwerkzaamheden zijn uitgevoerd door deskundigen op het gebied van benzeenemissie. Uit het verweerschrift en de rapporten blijkt ook dat de werkzaamheden tijdens de metingen zijn uitgevoerd conform het kwaliteitssysteem van TMO. TMO is voor diverse verrichtingen geaccrediteerd door de Raad voor Accreditatie onder registratienummer Io73. De laboratoriumwerkzaamheden zijn uitbesteed aan KU Leuven. Dit laboratorium is, zoals het college terecht stelt, formeel erkend door de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal overleg en maakt gebruik van geaccrediteerde methoden.

Uit de emissiemetingrapporten blijkt dat de totale massastromen van benzeen naar lucht, vanuit de puntbron in de inrichting en onder normale procesomstandigheden, gedurende één uur hoger was dan 2,5 g/uur en dat de emissieconcentratie van de benzeen per puntbron hoger was dan 1 mg/Nm³ (namelijk 2,2 mg/ Nm³ en 2,3 mg/Nm³). In beide rapporten is rekening gehouden met een meetonzekerheid in het voordeel van verzoekster. Gelet op de emissiemetingen die zijn uitgevoerd door deskundig te achten personen en instanties, acht de voorzieningenrechter het niet aannemelijk dat er te weinig data beschikbaar waren om te kunnen beoordelen óf de emissiegrenswaarde door de asfaltcentrale wordt overtreden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2020:1728

Zaaknummer: BRE 20/4873

Wetsartikelen: 2.5 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Groningenveld, gaswinning, schadevergoeding vanwege aardbeving, bewijsvermoeden artikel 6:177a BW

Verzoek om schadevergoeding veroorzaakt door aardbevingen vanwege gaswinning. Bewijsvermoeden artikel 6:177a BW. Met het onderzoeksrapport is voldoende komen vast te staan dat de schade redelijkerwijs niet het gevolg is van de gaswinning.

Casus

Eiser heeft in 2014 een woning in Groningen gekocht. Hij claimt schade van ongeveer € 30.000, die was veroorzaakt vóór de koop van de woning, namelijk tijdens de aardbeving van Huizinge uit 2012. De vorige eigenaren van de woning hebben alle aanspraken ter zake vergoeding van geconstateerde aardbevingsschade aan de woning overgedragen aan eiser.

In de loop der tijd zijn verschillende onderzoeken naar de schadeoorzaak uitgevoerd en is ook een arbiter ingeschakeld, partijen kwamen echter niet tot overeenstemming. Eiser heeft NAM op grond van artikel 6:177 BW aansprakelijk gesteld. Op grond van dit artikel is de exploitant van een mijnbouwwerk aansprakelijk voor de schade die ontstaat door (onder meer) beweging van de bodem als gevolg van de exploitatie van dat werk.

Eiser beroept zich op het bewijsvermoeden van artikel 6:177a BW. In dat artikel is bepaald dat fysieke schade die naar haar aard redelijkerwijs een gevolg zou kunnen zijn van de exploitatie van het winnen van gas uit het Groningenveld, vermoed wordt te zijn veroorzaakt door de aanleg of exploitatie van dat veld. De rechtbank heeft met de tussenuitspraak van 30 mei 2018 (ECLI:NL:RBDHA:2018:6517) geoordeeld dat eiser NAM in de gelegenheid moet stellen een uitgebreid nader onderzoek te (doen) verrichten naar de oorzaak van de schade.

In 2018 heeft Ingenieursbureau RHDHV nader onderzoek uitgevoerd. Uitkomst van dit onderzoek is dat de berekende kans op lichte schade ongeveer 0,3% is, ofwel er is een kans van 99,7% dat door de beving van Huizinge in het geheel géén schade is opgetreden. In de SBR Richtlijn A (SBR (A)) is bepaald dat als de kans kleiner is dan 1%, deze kans 'onwaarschijnlijk' is: overbelasting door trillingen door aardbevingen wordt daarom uitgesloten als de oorzaak

van de schade.

Rechtsvraag

Is sprake van schade die naar haar aard redelijkerwijs schade door beweging van de bodem als gevolg van de exploitatie van een mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van gas uit het Groningenveld zou kunnen zijn, en is daarmee het bewijsvermoeden van artikel 6:177a BW van toepassing?

Uitspraak

Wat betreft het betoog dat de SBR (A) voorschrijft dat trillingen moeten worden gemeten in plaats van berekend, overweegt de rechtbank het volgende: om een te verwachten waarde van trillingen aan te kunnen geven zonder dat op die locatie gemeten is, zijn door het KNMI rekenmodellen ontwikkeld. Deze worden Ground Motion Prediction Equation (GMPE) genoemd. Deze methode is in brede kring aanvaard.

In Groningen zijn vele metingen beschikbaar en is een volledig stochastisch model beschikbaar waarmee trillingssnelheden met overschrijdingswaarden kunnen worden berekend. In het onderzoek is het trillingsniveau berekend volgens de GMPE-methode, waarbij zorgvuldig de statistische onzekerheden in rekening gebracht zijn.

Dus enerzijds geeft de SBR (A) een richtlijn voor het meten van trillingen, anderzijds geeft de SBR (A) grenswaarden voor daadwerkelijk in een gebouw optredende trillingen, op welke wijze dan ook vastgesteld.

De bevindingen van RHDHV leiden volgens de rechtbank tot de vaststelling dat er geen sprake is van fysieke schade als bedoeld in artikel 6:177a, eerste lid, van het BW, zodat eiser geen beroep toekomt op het daarin verwoorde bewijsvermoeden. Conform de in artikel 150 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering opgenomen hoofdregel van het bewijsrecht is het aan eiser om voldoende onderbouwd te stellen en, als daaraan wordt toegekomen, te bewijzen dat de schade aan de woning is veroorzaakt door beweging van de bodem als gevolg van de gaswinning door NAM.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:2120

Zaaknummer: C/09/529407 / HA ZA 17-322

Wetsartikelen: 6:177 BW, 6:177a BW en 150 Rv

ANNOTATIE

Geen legalisatie die in de weg staat aan tegemoetkoming in planschade bij aanleg buitenterras bij horecagelegenheid**mr. dr. G.M. van den Broek***Annotatie bij ABRvS 22 januari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:214*

Geen legalisatie die in de weg staat aan een tegemoetkoming in planschade, de aanleg van een buitenterras is een normale maatschappelijke ontwikkeling; dat sprake is van een zeer ingrijpende planologische maatregel die tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid, is een omstandigheid die wordt meegewogen bij het percentage van het verhoogde forfait.

1. In deze casus gaat het om schade die de burens van een eetcafé lijden ten gevolge van de aanleg van een vlonderterras tegenover het eetcafé, aan de Maas. Het gebruik van het vlonderterras zal volgens de aanvragers tot meer geluid- en geuroverlast leiden en bovendien verlies van privacy en uitzicht tot gevolg hebben. De deskundige erkent dat sprake is van een planologische verslechtering, waardoor de woningen in waarde dalen. In het adviesrapport heeft de SAOZ de waardedaling getaxeerd op € 32.000 respectievelijk € 40.000.
2. De exploitant van het eetcafé heeft met de gemeente een verhaalsovereenkomst gesloten. In hoger beroep stelt de exploitant dat de SAOZ geen juiste planvergelijking heeft opgesteld. Op de plaats waar volgens het schadeveroorzakende bestemmingsplan een vlonderterras van 130 m² mag worden aangelegd, was sinds 2007 al een horecaterras van 70 m² aanwezig. Het betrof een illegale situatie waartegen omwonenden nimmer hebben geprotesteerd. Evenmin hebben omwonenden de gemeente verzocht om handhavend op te treden. Met dit betoog tracht de exploitant te bewerkstelligen dat de aanvraag wordt afgewezen. Het is immers vaste jurisprudentie dat een legaliserend bestemmingsplan geen aanleiding kan geven tot een planschadevergoeding, tenzij de aanvrager zich in het verleden tegen de illegale situatie heeft verzet (zie ABRvS 3 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4351; ABRvS 7 november 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BB7332; ABRvS 28 mei 2001, ECLI:NL:RVS:2001:AN6859; ABRvS 8 september 1998, ECLI:NL:RVS:1998:AE0104). De rechtbank had in haar uitspraak van 5 december 2018 (ECLI:NL:RBLIM:2018:11437) geoordeeld dat het voorheen bestaande

horecaterras qua omvang en uitstraling niet vergelijkbaar was met het thans planologisch mogelijk gemaakte terras. Het betrof voorheen een demontabel terras van ongeveer 70 m² (tien tafeltjes) dat uitsluitend in een bepaalde periode van het jaar werd gebruikt, en bovendien niet op straatniveau, zoals het huidige terras, maar op een lager niveau was gelegen. In de Afdelingsuitspraak van 31 december 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:2711) wordt bevestigd dat het vlonderterras moet worden beschouwd als een geheel nieuwe ruimtelijke ontwikkeling en dat er planologisch gezien geen sprake is van het enkel vergroten van het bestaande vlonderterras. Om die reden stelde de SAOZ zich in het deskundigenadvies op het standpunt dat de gebruiksintensiteit van het nieuwe terras van 130 m², met ongeveer 100 zitplaatsen, in aanzienlijke mate is toegenomen, niet alleen overdag maar ook in de avond- en nachtelijke uren. Dit leidt met name in de periode van april tot en met september van een kalenderjaar tot een bovenmatige aantasting van het woongenot van aanvragers. De Afdeling volgt de rechtbank in haar oordeel dat er geen sprake is van een legalisatie die in de weg staat aan een tegemoetkoming in de planschade.

3. Het geschil betreft niet alleen de planvergelijking, maar ook de omvang van het normaal maatschappelijk risico. De SAOZ zag geen aanleiding voor een verhoogd forfait en adviseerde om het wettelijke minimumforfait te hanteren, zodat een gedeelte van de schade dat gelijk is aan 2% van de waarde van de woning voor rekening van de aanvragers blijft. De eigenaar van het eetcafé is het niet eens met de hantering van het wettelijke minimumforfait en stelt zich op het standpunt dat een verhoogd forfait moet worden gehanteerd.

4. Voor de bepaling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico heeft de Afdeling een beoordelingskader vastgesteld in de overzichtsuitspraak van 28 september 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2582). De Afdeling stelt in de laatstgenoemde uitspraak voorop dat de vraag of schade als gevolg van een nieuwe planologische ontwikkeling tot het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Van belang is onder meer of de planologische ontwikkeling een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachtingen lag. De rechtbank oordeelde dat de aanleg van een buitenterras bij een horecagelegenheid als een normale maatschappelijke ontwikkeling moet worden beschouwd. De rechtbank en de Afdeling verschillen echter van inzicht over de mate waarin deze ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag.

5. In de bovengenoemde overzichtsuitspraak van 28 september 2016 overwoog de Afdeling dat bij de beoordeling of de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, betekenis toekomt aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang past binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het in een reeks van jaren gevoerde planologische beleid. Omstandigheden die verder van belang kunnen zijn, zijn de afstand van de locatie waar de

ontwikkeling heeft plaatsgevonden tot de onroerende zaak van de aanvrager en de aard en de omvang van het door de ontwikkeling veroorzaakt nadeel. In de onderhavige zaak wordt bij de beoordeling in welke mate de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, betrokken dat de locatie in de ruimtelijke structuur van de omgeving past en bovendien feitelijk al tientallen jaren met regelmaat als kleinschalig terras werd gebruikt. Echter, de vestiging van het terras past niet binnen het ter plaatse gevoerde beleid, omdat de gronden in de beschermingszone van de Maas zijn gelegen en de straat waaraan de gronden liggen en de uiterwaarden direct naast de gronden, deel uitmaken van het beschermd dorpsgezicht. Daaruit leid ik af dat de schadeveroorzakende ruimtelijke ontwikkeling naar het oordeel van de Afdeling slechts gedeeltelijk in de lijn de verwachtingen ligt.

6. In een geval van indirecte schade ten gevolge van een ontwikkeling die niet volledig maar slechts gedeeltelijk in de lijn der verwachtingen ligt, past de hantering van een verhoogd forfait en niet het wettelijke minimumforfait van 2% (zie de uitspraak *Westerveld*, ABRvS 1 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1434). Dat betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college niet deugdelijk had gemotiveerd dat slechts 2% van de waarde van de woningen tot het normaal maatschappelijk risico van aanvragers moet worden gerekend. De rechtbank mocht dus zelf een verhoogd forfait voor het normaal maatschappelijk risico vaststellen om het geschil definitief te beslechten. Maar wat moet de hoogte zijn van het forfait? Uit de jurisprudentie blijkt, dat een forfait van 5% is aangewezen voor indirecte schade in de vorm van aantasting van woongenot, wanneer de schadeveroorzakende ruimtelijke ontwikkeling volledig in de lijn der verwachtingen lag. Voor ontwikkelingen die gedeeltelijk in de lijn der verwachtingen liggen, wordt een forfait gehanteerd binnen een bandbreedte van 2% tot 5% (zie ook de uitspraak *Dongen*, ABRvS 1 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1436). De rechtbank had het forfait vastgesteld op 4% van de waarde, maar in de onderhavige uitspraak overweegt de Afdeling dat de rechtbank onvoldoende rekening heeft gehouden met de aard en omvang van het nadeel. Er is sprake van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling, die tot een uitzonderlijk hoge schade van meer dan 10% waardevermindering heeft geleid. In de voornoemde uitspraak *Dongen* heeft de Afdeling duidelijk uitgelegd dat de korte afstand tot de woning van de aanvrager en de aard en omvang van het nadeel, omstandigheden zijn die een rol spelen bij de vraag in hoeverre sprake is van een normale maatschappelijke ontwikkeling die in de lijn der verwachtingen ligt. Dat er sprake is van ingrijpend planologisch nadeel, wordt in het onderhavige geval met name veroorzaakt door de omvang van het buitenterras, de periode waarin het buitenterras wordt gebruikt en de afstand tot de woningen van aanvragers. De schade ligt mede daarom niet geheel maar gedeeltelijk in de lijn der verwachtingen, zodat een forfait van 5% te hoog is, en een forfait van 2% te laag. Dat sprake is van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid, kan er op zichzelf niet toe leiden dat de toepassing van een verhoogd forfait geheel achterwege

wordt gelaten, maar leidt er in de onderhavige zaak wel toe dat een lager forfait (3% in plaats van 4%) wordt vastgesteld.

RECHTSPRAAK

Westerkwartier/omgevingsvergunning voor afwijken van bestemmingsplan voor intensieve veehouderij

Bij de beoordeling van de cumulatieve geurbelasting mocht het college de bijdrage van veehouderijen zonder geuremissiefactor als bedoeld in de Rgv buiten beschouwing laten.

Casus

Het college heeft een omgevingsvergunning verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan realiseren van een nieuwe vleesvarkensstal en voor het veranderen van de inrichting door uitbreiding van het aantal te huisvesten vleesvarkens van 661 naar 2.980. Het hoger beroep gaat uitsluitend over de vergunde afwijking van het bestemmingsplan. In dat kader heeft het college ook de cumulatieve geurhinder beoordeeld.

Rechtsvraag

Mocht het college bij de beoordeling van de cumulatieve geurbelasting de bijdrage van veehouderijen zonder geuremissiefactor als bedoeld in de Rgv buiten beschouwing laten?

Uitspraak

De berekening van de cumulatieve geurbelasting is gemaakt met toepassing van het rekenmodel V-stacks. In het aanvullende deskundigenbericht van 16 augustus 2018 dat de Stichting advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening in beroep heeft uitgebracht, staat dat voor het bepalen van de bijdrage aan de geurbelasting door veehouderijen zonder geuremissiefactor geen omrekenfactoren of regels bestaan. Het gebruiken van schattingen of reserveringen, zoals wordt aanbevolen in de handleiding V-stacks Gebied waarop [appellant] en anderen in beroep hebben gewezen, zou volgens het deskundigenbericht nog wel kunnen in geval van een onderbouwing van een geurverordening voor een gemeentelijk gebied, maar is niet goed toepasbaar voor het bepalen van de cumulatieve geurbelasting van een gevoelig object. Daarbij gaat het, aldus het deskundigenbericht, immers al snel over het al dan niet overschrijden van een grenswaarde,

en is dus een grotere nauwkeurigheid vereist dan zou kunnen worden bereikt op basis van inschattingen. Bovendien is voor wat betreft de onderhavige situatie niet op voorhand duidelijk of deze voldoet aan de in de Gebruikershandleiding genoemde 'clustering van grote melkveehouderijen aan de rand van een woonbebouwing of een clustering van pelsdierfokkerijen', op grond waarvan rekening houden met de geurbijdrage van deze bedrijven aangewezen zou zijn.

[Appellant] en anderen hebben geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat het college en de raad niettemin waren gehouden om ook de bijdrage van veehouderijen zonder geuremissiefactor aan de cumulatieve geurbelasting in de berekening te betrekken. Voor veehouderijen zonder geuremissiefactor gelden minimale afstanden tot geurgevoelige objecten. Het college heeft ter zitting onweersproken gesteld dat de veehouderijen zonder geuremissiefactor in de omgeving daaraan voldoen. Gelet daarop mochten het college en de raad ervan uitgaan dat de bijdrage van veehouderijen zonder geuremissiefactor aan de cumulatieve geurbelasting, niet maakt dat het project tot een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat leidt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1081

Zaaknummer: 201902812/1/R3

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a onder 3° Wabo

RECHTSPRAAK

ANVS/verzoek openbaar maken milieu-informatie

De door de ANVS geuite vrees voor afbreuk van de betrekkingen met het IAEA is onvoldoende om het openbaar maken van milieu-informatie (betreffende het aantreffen in de lucht van ruthetium-106, een radioactieve stof die vrijkomt bij kernsplijting) te weigeren.

Casus

Vereniging WISE heeft verzocht om openbaarmaking van een metingenoverzicht van het IAEA betreffende het aantreffen van een radioactieve stof in de lucht. Dit rapport is door de IAEA voor een beperkt aantal toezichthouders, onderzoeksinstituten en internationale organisaties toegankelijk gesteld.

Rechtsvraag

Op welke wijze dient de in artikel 10, tweede lid, onder a, van de WOB opgenomen weigeringsgrond (het belang van de betrekkingen van Nederland met internationale organisaties) in geval van milieu-informatie te worden uitgelegd?

Uitspraak

De genoemde artikelen van het Verdrag van Aarhus en Richtlijn 2003/4/EG zijn inhoudelijk gelijk. Daarom vormt de richtlijn het toetsingskader voor deze uitspraak en wordt niet toegekommen aan de vraag of het Verdrag van Aarhus in zoverre rechtstreekse werking heeft.

De verplichting op grond van artikel 4, tweede lid, van Richtlijn 2003/4/EG om, bij de afweging of openbaarmaking van milieu-informatie met het oog op internationale betrekkingen moet worden geweigerd, deze weigeringsgrond restrictief en met inachtneming van het voorliggende met bekendmaking gediende openbare belang uit te leggen, is op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob niet in alle gevallen verzekerd.

Daarom legt de Afdeling bij de beoordeling of het besluit van 6 april 2018 voldoet aan de verplichtingen ingevolge de Wob, artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob,

richtlijnconform uit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1071

Zaaknummer: 201903851/1/A3

Wetsartikelen: 10 lid 2 onder a Wob, 4 lid 2 Richtlijn 2003/4/EG en Verdrag van Aarhus

RECHTSPRAAK

Moerdijk/bestemmingsplan ‘Kadedijk naast nummer (...)’

Bij de vaststelling van het bestemmingsplan is onvoldoende rekening gehouden met mogelijke drift van gewasbeschermingsmiddelen.

Casus

Bestemmingsplan dat voorziet in de bouw van twee vrijstaande woningen. Beroep is onder meer ingesteld door de exploitant van een agrarisch bedrijf nabij het plangebied.

Rechtsvraag

Is bij de vaststelling van het bestemmingsplan voldoende rekening gehouden met de drift van gewasbeschermingsmiddelen van het op 5 m van het bestemmingsvlak ‘Wonen’ gelegen agrarisch perceel?

Uitspraak

De in het spuitzoneraapport geadviseerde groenhaag is niet als voorwaardelijke verplichting in het bestemmingsplan opgenomen en één landbouwperceel is niet in aanmerking genomen. Verder kan de raad, gelet op de korte afstand tot de woonpercelen, niet zonder meer worden gevolgd in zijn standpunt dat de samenstelling van de haag niet relevant is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1064

Zaaknummer: 201904459/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Landerd/omgevingsvergunning milieu

Weigering omgevingsvergunning vanwege geurbelasting omdat er discussie is over de juistheid van de geuremissiefactoren, is naar het oordeel van de Afdeling niet toegestaan, omdat de Wgv het exclusieve toetsingskader is en de geuremissiefactoren in de Rgv ten tijde van de weigering nog niet waren gewijzigd.

Casus

Het college heeft de omgevingsvergunning voor het veranderen van een bestaande varkenshouderij in een vleeskalverenhouderij gedeeltelijk (namelijk voor 589 van de 3.534 vleesklaveren) geweigerd, vanwege de lopende discussie over het rendement van luchtwassers en de geuremissiefactoren uit de Rgv. Op 10 juli 2018 is de vergunning verleend. Op 1 mei 2018 werd de conceptregeling voor wijziging van de Rgv gepubliceerd, de geuremissiefactor voor het aangevraagde luchtwassysteem is daarbij verhoogd van 5,3 naar 19,6. Op 20 juli 2018 is de wijziging van de Rgv in werking getreden. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college uit voorzorg, om risico's voor de volksgezondheid te voorkomen, de ten tijde van de vergunningverlening nog geldende geuremissiefactoren buiten toepassing heeft kunnen laten.

Rechtsvraag

Heeft verweerder de omgevingsvergunning vanwege het voorzorgsbeginsel en de risico's voor de volksgezondheid gedeeltelijk mogen weigeren ondanks het feit dat de aanvraag in overeenstemming was met de Wgv en de Rgv?

Uitspraak

De rechtbank is er ten onrechte van uitgegaan dat het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv buiten toepassing kan worden gelaten, omdat aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk is gemaakt dat dat toetsingskader niet toereikend is om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen. Zij heeft daarbij niet onderkend dat de omstandigheid dat dat aannemelijk zou zijn gemaakt, op zichzelf geen

grondslag is om een wet in formele zin zoals de Wgv buiten toepassing te laten, door andere geuremissiefactoren te hanteren. Het oordeel van de rechtbank dat het college in dit geval de aangevraagde vergunning gedeeltelijk mocht weigeren, is dan ook ten onrechte gebaseerd op de overweging dat het college mocht aannemen dat dit toetsingskader niet toereikend is om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen.

Weliswaar is het aannemelijk dat de daadwerkelijke geurbelasting van de veehouderij zou worden onderschat bij het hanteren van de geldende geuremissiefactoren op het moment van het nemen van het besluit op 10 juli 2018, maar daarmee is het nog niet aannemelijk dat de daadwerkelijke geurbelasting naar objectieve maatstaven onaanvaardbaar is. De enkele algemene stelling van het college dat geurhinder te duiden is als een nadelig gezondheidseffect, is daarvoor onvoldoende. Het college heeft daarbij niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval de daadwerkelijke geurbelasting van de veehouderij bij het houden van het aangevraagde aantal dieren, leidt tot onaanvaardbare gevolgen voor de volksgezondheid. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, mocht het college, enkel op basis van het rapport van de WUR van maart 2018, de conceptregeling en de behandeling van het voorstel tot wijziging van de Rgv in de Tweede Kamer, dan ook niet aannemen dat het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv in dit geval niet toereikend is om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1069

Zaaknummer: 201903493/1/A1

Wetsartikelen: 2 Wgv, 3 Wgv en 10 Wgv

RECHTSPRAAK

Limburg/Nbw-vergunning

Nbw-vergunning verleend op basis van voor 1 juli 2015 ingediende aanvraag. Ondanks dat gebruik van de AERIUS Calculator nog niet was voorgeschreven en AAgro-stacks als representatief kan worden beoordeeld, lag het, gelet op hetgeen is aangevoerd, in de reden om aanvullend onderzoek te doen met behulp van de AERIUS Calculator.

Casus

Nbw-vergunning voor een varkens- en rundveehouderij die sinds de referentiedatum (7 december 2004) met 15 zoogkoeien is uitgebreid. Berekening van stikstofbelasting door middel van AAgro-stacks, dat gebieden op een afstand van meer dan 10 km niet meeneemt. Eisers stellen door middel van indicatieve berekeningen zichtbaar te hebben gemaakt dat er wel effecten zijn op Natura 2000-gebieden buiten deze 10 km.

Rechtsvraag

Heeft verweerder kunnen volstaan met een beoordeling van de stikstofbelasting op basis van de berekeningen met behulp van het programma AAgro-stacks?

Uitspraak

Omdat de aanvraag is ingediend vóór 1 juli 2015 brengt dat mee dat op grond van artikel 7.13 van de Regeling natuurbescherming het gebruik van de zogeheten AERIUS Calculator niet verplicht is voorgeschreven. Vergunninghoudster heeft bij haar aanvraag berekeningen van stikstofemissies met het rekenmodel AAgro-stacks gevoegd en dat is de grondslag voor de verlening van de vergunning geweest. Onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 15 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:416), onderschrijft de rechtbank het algemene uitgangspunt dat het rekenmodel AAgro-stacks als voldoende representatief en betrouwbaar kan worden beoordeeld. Dat neemt niet weg dat AAgro-stacks ook nadelen kent, zoals de beperking tot een afstand van 10 km en dat er inmiddels ook een rekenmodel, AERIUS Calculator, is ontwikkeld dat wel de Natura 2000-gebieden op afstanden

boven de 10 km kan betrekken in de berekening van stikstofemissies van de veehouderij. In die situatie, waarin bovendien door eiseressen aannemelijk is gemaakt dat sprake is van stikstofdeposities op gevoelige en belaste Natura 2000-gebieden op grotere afstand, ligt het voor de hand dat met de AERIUS Calculator aanvullend onderzoek wordt verricht naar de stikstofdepositie als gevolg van het aangevraagde plan.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:2111

Zaaknummer: AWB - 18 _ 1332

Wetsartikelen: 2.7 lid 2 Wnb

RECHTSPRAAK

Rotterdam/bestemmingsplan ‘Hoek van Holland – Buitengebied’

De gronden waarop voorheen landbouwinrichting A werd geëxploiteerd en waarop de (voormalige) bedrijfswoning A staat, kunnen worden betrokken bij een andere nabijgelegen landbouwinrichting B. De voormalige bedrijfswoning A wordt dan onderdeel van landbouwinrichting B. In het bestemmingsplan dient de relatie van de voormalige bedrijfswoning met het nieuwe agrarische bedrijf duidelijk te worden weergegeven.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in een actuele juridisch-planologische regeling voor het buitengebied. Daarbij is ervoor gekozen om zoveel mogelijk aan te sluiten bij de planologische mogelijkheden uit de vorige ter plaatse geldende bestemmingsplannen. Het bestemmingsplan voorziet in het omzetten van diverse agrarische bedrijfswoningen naar burgerwoning, dan wel plattelandswoning.

Rechtsvraag

Kan een woning als plattelandswoning worden aangemerkt bij een agrarisch bedrijf, waar de woning voorheen geen deel van uitmaakte?

Uitspraak

Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 24 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4653, heeft overwogen, is de wettelijke regeling voor plattelandswoningen uit artikel 1.1a van de Wabo niet van toepassing op de situatie dat de landbouwinrichting is opgeheven en deze vanwege de toegekende planologische bestemming ter plaatse ook niet meer kan worden (her)opgericht. In aanvulling hierop overweegt de Afdeling dat de wettelijke regeling voor de plattelandswoningen wel toepassing kan vinden in een situatie waarbij de gronden waarop

voorheen landbouwinrichting A werd geëxploiteerd en waarop nog steeds de daarbij van oudsher behorende (voormalige) bedrijfswoning A staat, worden betrokken bij een andere nabijgelegen landbouwinrichting B. De (voormalige) bedrijfswoning A wordt daarmee onderdeel van landbouwinrichting B. Daarbij dient deugdelijk te worden gemotiveerd of een aanvaardbaar woon- en leefklimaat in de (voormalige) bedrijfswoning A gewaarborgd blijft. Voorts moet in het bestemmingsplan duidelijk worden aangegeven dat toepassing is gegeven aan artikel 1.1a van de Wabo en dient de relatie van de voormalige bedrijfswoning met het (nieuwe) bijbehorende agrarische bedrijf duidelijk te worden weergegeven in de planregels en op de verbeelding. Dat is noodzakelijk, omdat duidelijk moet zijn van welke landbouwinrichting de plattelandswoning onderdeel uitmaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1019

Zaaknummer: 201807485/1/R3

Wetsartikelen: 1.1a Wabo

RECHTSPRAAK

Minister van I en W/beroep tegen niet tijdig nemen van besluit op verzoek om handhaving

De minister van I en W was in dit geval, gelet op het onomkeerbare karakter van de werkzaamheden en de mogelijke effecten voor de volksgezondheid, in dit geval gehouden om binnen een week te besluiten op het verzoek om handhaving.

Casus

Bij de gemeente is naar aanleiding van berichten in de media en contacten met door haar geraadpleegde deskundigen, ongerustheid ontstaan over het granulaat dat wordt gebruikt om een plas ten behoeve van natuurontwikkeling te verondiepen. Zij sluit niet uit dat door de aanwezigheid van flocculant in het granuliet acrylamide kan vrijkomen. Deze laatste stof kan volgens de gemeente gevaar voor de volksgezondheid opleveren. Om die reden heeft de gemeente de minister van Infrastructuur en Waterstaat (I en W) op 16 maart 2020 gevraagd om binnen zeven dagen na verzending van de desbetreffende brief een besluit te nemen dat strekt tot het nemen van bestuurlijke handhavingsmaatregelen.

Volgens de minister van I en W was het met het oog op een zorgvuldige besluitvorming en in aanmerking genomen dat voor die besluitvorming tevens overleg nodig is met de minister voor Milieu en Wonen, redelijkerwijs niet mogelijk een besluit te nemen binnen de door de gemeente gestelde termijn van zeven dagen. Naar de mening van de minister van I en W was dit ook niet nodig nu het project al vier jaar in uitvoering is en de hoeveelheid granuliet die de komende tijd nog zal worden gestort, verhoudingsgewijs beperkt is.

Rechtsvraag

Binnen welke termijn moest de minister van I en W een besluit nemen op het verzoek om handhaving?

Uitspraak

De voorzieningenrechter is, gelet op onder meer het onomkeerbare karakter van de werkzaamheden en de mogelijke risico's voor de volksgezondheid van oordeel dat de normale beslistermijn van acht weken niet kan worden afgewacht. Hij acht een beslistermijn van zeven dagen niet onredelijk. Daarbij neemt hij in aanmerking dat het voor de minister van I en W, mede gelet op het reeds aanwezige onderzoeksmateriaal, niet onmogelijk moest worden geacht om, na overleg met de minister voor Milieu en Wonen, binnen die termijn een weloverwogen besluit op het verzoek van de gemeente te nemen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:993

Zaaknummer: 202002099/1/R1 en 202002099/2/R1

Wetsartikelen: 4:13 Awb

RECHTSPRAAK

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing betreffende bestemmingsplan ‘Hoek van Holland – Buitengebied’

Gedeputeerde Staten hebben ten onrechte niet per perceel gemotiveerd waarom de desbetreffende woning niet buiten de reactieve aanwijzing kon worden gehouden.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in het omzetten van diverse agrarische bedrijfswoningen naar burgerwoning, dan wel plattelandswoning. Gedeputeerde Staten hebben een reactieve aanwijzing gegeven omdat de provinciale ruimtelijke ordening op deze locatie geen woningen toestaat. De provinciale verordening bevat wel de mogelijkheid om af te wijken, mits aangetoond is dat geen onevenredige aantasting plaatsvindt van de omvang en bruikbaarheid van het glastuinbouwgebied.

Rechtsvraag

Heeft het college van GS, gelet op de toelichting bij het bestemmingsplan, voldoende gemotiveerd waarom bepaalde woningen wel buiten de reactieve aanwijzing konden worden gehouden, maar andere niet?

Uitspraak

In het bestreden besluit concludeert het college dat een aantal woningen aan de Dirk van den Burgweg en de Haakweg buiten de reactieve aanwijzing kunnen worden gehouden, omdat op die locaties wordt voldaan aan de in artikel 2.1.5, vierde lid, van de Verordening ruimte 2014 opgenomen voorwaarden.

De Afdeling stelt vast dat het college in de reactieve aanwijzing niet per perceel inzichtelijk heeft gemaakt waarom de desbetreffende woning leidt tot een onevenredige aantasting van de omvang en de bruikbaarheid van het glastuinbouwgebied en derhalve wel of niet buiten de reactieve aanwijzing kon worden gehouden. De raad heeft blijkens de toelichting op het bestemmingsplan onderzocht of de omzetting van de voormalige agrarische bedrijfswoningen

naar een burger- dan wel plattelandswoning, de omliggende bedrijven niet in hun bedrijfsvoering schaadt en daarmee het glastuinbouwgebied niet aantast, en of ter plaatse van de woningen sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. De raad heeft daarbij in aanmerking genomen dat de woningen staan in de bestaande bebouwingsstroken met bedrijfswoningen en dat deze bebouwingsstroken liggen aan de bestaande wegenstructuren of watergangen, of aan de rand van het glastuinbouwgebied. De reactieve aanwijzing heeft ook betrekking op de woningen aan [locatie 3] en [locatie 7], [locatie 8] en [locatie 6]. Het college heeft niet inzichtelijk gemaakt waarom deze woningen aan de Dirk van den Burgweg en de Haakweg niet buiten de reactieve aanwijzing konden worden gehouden en andere woningen aan deze wegen wel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1020

Zaaknummer: 201807412/1/R3

Wetsartikelen: 2.1.5 lid 4 Verordening ruimte Zuid-Holland en 3.8 lid 6 Wro